

7 — Prognoza za sutra: Smrt

Kasa je škljocnula.

„To je ukupno 675 dinara“ — izgovorio je dok sam stavljala stvari u kesu.

Pružila sam mu novac i htela da kažem: „Hvala, doviđenja!“, kada mu se oči najednom izvrnuše. Videla sam mu samo beonjače. Prebledeo je. Uplašila sam se da će da se onesvesti. Umesto toga, progovorio je drugačijim glasom nego trenutak ranije.

„Jedna osoba u koju ćeš sutra da pogledaš umreće!“

Skoro sam ispustila kesu.

„Molim?“

Pogledom sam tražila osobu kojoj je pripadao dubok glas, pomislivši da je ovo možda “Skrivena kamera”. Ali na kasi nikoga nije bilo osim nas.

“Pitao sam da li možda posećujete teretanu «Maximum» pošto mi se činite poznatom.“

Opet je imao prvobitnu boju glasa.

“Ne, ja ne... mora da ste me pomešali sa nekim.“

„Moguće je. Izvinjavam se.“

„Ništa, ništa. Dešava se svakom od nas.“

Nasmešio se.

Da li je moguće da haluciniram?

Ali nisam pila već duže vremena. Niti se drogirala.

Možda jednostavno umor?

Bacila sam još jedan pogled na njega, okrenula se i požurila napolje. Na parkiralištu se stvorila gužva. Trebalo mi je nekoliko minuta da pronađem auto. Vrućina je bila skoro nesnosna. Super, sada imam saunu na točkovima. Muziku sam pojačala, ali uznemirujući događaj mi je i dalje okupirao misli.

„Pazi kako voziš gusko jedna!“ – sirena i besan glas vozača su me trgli iz razmišljanja. Počela je neka emisija. Signal je postao slab i prekidao se povremenim šuštanjem.

«Sutra... ćeš... da... ubiješ...» se čulo međutim veoma jasno.

Isključila sam radio. Ako je ona situacija u prodavnici bila slučajnost, šta je onda ovo?

Živci su popuštali.

Čim sam ušla u stan, namestila sam šiške. Navika. Svaki put kada bih prošla pored ogledala u predsoblju, morala sam da se pogledam i namestim šiške.

Ostavila sam kesu, i izvukla novine. To me uvek opusti. Da pogledam horoskop prvo, da se slatko nasmejem glupostima. Ne verujem u njega, ali svaki put ga pročitam.

«Posao vam ide od ruke, posebno ako se bavite nekim kreativnim poslom. Partner je ljubomoran, provodite premalo vremena sa njim. Pokušajte da organizujete aktivnosti u kojima možete da provedete zajedno nekoliko sati. Što se zdravlja tiče, pazite da neko ne umre zbog vas!».

Protrljala sam oči. Slova kao da su počela da šetaju po papiru. Bolje da pročitam ponovo.

«Što se zdravlja tiče, pazite se jer ono zavisi samo od vas!»

Bacila sam novine. Glava me je zbolela. Uzela sam daljinski i uključila TV. Na programu po običaju ničeg pametnog. Reklame. Spot o sigurnoj vožnji i čovek koji pokazuje pravo u mene i govori: «Ako ne obratiš pažnju, možda sutra baš TI budeš odgovoran za nečiju smrt!»

Ništa neobično u tome. Kada me čovek ne bi toliko podsećao ne nekoga. Nekoga ko mi je bio veoma blizak. O moj bože, pa to je moj pokojni deda!

Sad je zaista dosta.

Isključujem TV. Bolje da legnem. Možda je najpametnije da sutra ne izlazim iz stana. Za svaki slučaj.

Legla sam. Jednolično zujanje ventilatora. Slika mladića mi se pojavila pred očima. Ponavljao je da će neko da umre zbog mene. Okrenula sam se na stomak. Dodir trepavice i jastuka. Sve me je uznemiravalo.

Sat me je trgao iz sna, a ne sećam se ni da sam ga navila.

Da li sam se nešto dogovarala za danas? Planer nisam uspela da nađem. Nema veze. Neću se javljati na telefon, a vrata su svakako zaključana.

Kao na komandu neko je zakucao. Prvo slabije, zatim dva puta jače. Zvono se oglasilo. Naposletku sam začula poznati majčin glas:

„Majo, Majo otvaraj! Nema više lenčarenja, vreme je da ustaneš!“

Prokletstvo! Dogovorile smo se za kafu.

Ako ne odgovorim, otići će.

Međutim začuo se zvuk ključa u bravi.

Moram da se sakrijem!

Potrčala sam na prstima do sobe, otvorila orman, i uvukla se među odeću. Nisam to radila od malih nogu, kada smo sa prijateljima igrali žmurke.

Vrata su se uz škripu otvorila.

„Majoooo! Gde si?“

Valjda će da pomisli da nisam tu.

Džep je odjednom počeo da mi vibrira. Zvala me je telefonom. Koraci koji se približavaju ormanu. Pognula sam glavu.

„Majo, dete, šta radiš u ormanu?“

“Duga priča mama, ne mogu sada da ti objašnjavam.“

„Šta se desilo? Jel opet onaj Marko?“

„Ne mama, on nema nikakve veze sa ovim. Molim te, zaista ne mogu sada.“

„Bar me pogledaj dok pričam sa tobom.“

“Ne mogu.”

“Što? Nemaš valjda problem sa očima? Daj da te pogledam!“

Osetila sam joj ruku na bradi. Čvrsto sam stisla oči.

„Šta ti je pobogu? Otvori oči!“

„Ne mama, ne!“

“Neću otići dok mi ne ispričaš u čemu je problem!“

“Nemoj to da mi radiš.”

“Ja tebi? Ti ne želiš meni da kažeš čemu ovaj cirkus.“

“Veruj mi. Molim te. Samo idi.“

„Dobro.“

Osetila sam po glasu da je bila ljuta. Ali otišla je. Čula sam zaključavanje vrata i otvorila oči.

„Haha, uspela sam! Prevarila sam te!“

Stajala je ispred mene.

Počela sam da se tresem. Ponovo sam zatvorila oči. Molila sam se da je nisam gledala dovoljno dugo. Ali možda je već i mrtva, a ja tu žmurim.

Pročkiljila sam jednim okom.

Posmatrala me je sa nevericom.

„Da li si ti nešto pila sinoć?“

“Ne, nisam!”

Počela sam da se smejem kao luda. Zagrlila sam je najjače moguće.

„Hajde da ti skuvam kafu.“

Imala sam osećaj kao da se juče ništa nije ni dogodilo. Mama je bila tu, gledala sam je, i bila je živa. Nisam joj spominjala prodavca i ostalo. Nije bio u pravu. Rekao je da će neko u koga budem pogledala da umre.

Ispratila sam je posle sat vremena. Zaključala sam vrata, bacila pogled u ogledalo, i namestila šiške.

Poslednji put...